

Arrest

nr. 265 381 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 september 2018 om internationale bescherming. Op 21 januari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op (...) 1978 geboren in Ramoun op de Westelijke Jordaanoever. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en bent niet geregistreerd bij UNRWA. In 2005 vertrok u naar de Verenigde Staten van Amerika (VS) met uw echtgenote T. F. M. A. (...) en uw drie oudste kinderen. U woonde en werkte legaal in de VS. Drie van uw kinderen zijn in de VS geboren en hebben de Amerikaanse nationaliteit. U moest om de zes maanden uw verblijfsdocumenten verlengen. De ambtenaar stelde u vragen over uw gezinssamenstelling. U had in het verleden een ziekteverzekering afgesloten omdat uw dochter suikerziekte heeft. Klaarblijkelijk had ze daar geen recht op omdat ze niet in de VS geboren was. De ambtenaar wilde er alles aan doen om jullie te deporteren. U moest de paspoorten van u en uw kinderen afgeven en werd gedurende 39 dagen opgesloten. U werd op 13 oktober 2017 uitgewezen. De rechter was van mening dat Palestina niet bestond en dat het tot Israël behoorde, waardoor u op een vlucht naar Tel Aviv gezet werd en u de Israëlsche nationaliteit toegedaan werd. De Israëlsche autoriteiten waren hier niet mee gediend en stelden u voor de keuze om terug te keren naar de VS en daar te wachten op een vlucht naar Jordanië ofwel om door te reizen naar Jordanië vanuit Israël. U opteerde voor het laatste. U kreeg een soort van doorreisdocument dat geldig was voor zes uur. U ging in eerste instantie klacht indienen bij de ambassade van de VS in Israël. U reisde vervolgens door naar het huis van uw zus in Jeruzalem en zo verder naar Ramoun, op de Westelijke Jordaanoever. Na uw uitwijzing diende uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in de VS in.

In Ramoun vestigde u zich in uw oude woning en ging u op zoek naar werk. U deed hiervoor beroep op uw sociaal netwerk. Een vriend van u, I. el W. (...), liet u weten dat een kennis van hem, G. M. A. T. (...), op zoek was naar twee huizen om te kopen: een in Ramallah en een in Jeruzalem. Het huis in Jeruzalem wilde hij ombouwen tot een hotel voor moslims. U werd gecontacteerd door F. K. A. D. (...) met de mededeling dat hij een huis voor u had dat u aan G. (...) kon verkopen. Na wat onderhandelingen werd de verkoop op 9 januari 2018 gefinaliseerd en werden de nodige documenten ondertekend. Op 26 maart 2018 belde F. (...) u op. Hij was woest omdat er ondertussen kolonisten in het huis ingetrokken waren. U telefoneerde naar I. (...) die beweerde van niets te weten. U werd even later door het immobiliënkantoor gecontacteerd met de vraag of u de volgende dag naar hun kantoor kon komen. In het kantoor was er iemand van een comité aanwezig dat zich bezig hield met de bezittingen van Palestijnen in Jeruzalem. U werd gevraagd hoe joden die woning in hun bezit hadden kunnen krijgen. U wist het ook niet en u stelde dat u met de tweede verkoop niets te maken had. Toen u buiten het kantoor kwam werd u uitgescholden. U ging dit melden in het politiekantoor. De volgende dagen ging u overdag naar Ramallah omdat u zich daar veiliger voelde en keerde u 's avonds terug naar Ramoun. Op 6 april 2018 reed u terug naar het dorp toen u schoten hoorde. U ging het huis binnen. Ook dat werd beschoten. Er werd eveneens een molotovcocktail naar de woning gegooid. U werd opgeroepen door de mukhabaraat, maar u werd uiteindelijk niet ondervraagd. U verhuisde naar het huis van uw zus in het naastliggende dorp. Op 3 mei 2018 werd uw huis in brand gestoken. U besloot naar uw zus in Jeruzalem te gaan. Uw schoonbroer kwam u oppikken en smokkelde u mee naar Jeruzalem. U vroeg een visum voor Frankrijk aan, dat op 30 juli 2018 klaar was. U wilde nog afscheid nemen van uw familie in Ramoun en u ging terug naar het dorp. U bracht een bezoek aan uw stuk grond en u werd ontvoerd door gewapende mannen die u boeiden, blinddoekten en u naar een grot brachten. U werd ondervraagd en gemarteld. Ze wilden weten wat er met dat huis gebeurd was. Ze dreigden ermee u naar Gaza te brengen om u daar volgens de islamitische wetten te berechten ofwel u nog harder te folteren. U slaagde erin uw bewaker om te kopen. Hij liet u vrij in ruil voor 6000 dollar. Op 13 augustus 2018 werden er flyers op straat verspreid waarin stond dat u een verrader was en dat u huizen aan de kolonisten doorverkoopt. U ging eerst langs het dorp en vervolgens terug naar Jeruzalem. Vanuit Jeruzalem reisde u naar Jordanië waar u het vliegtuig nam naar Frankrijk. U verbleef een week in Frankrijk en reisde vervolgens door naar België waar u op 13 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na aankomst in België verscheurde u uw paspoort.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele identiteitskaart neer, een originele geboorteakte uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit en een originele Hebreeuwse geboorteakte, kopijen van de documenten in verband met uw uitwijzing uit de VS, kopijen van volgende pagina's 3, 8 – 25, 28, 29, 32 – 37, 40, 41, 44, 45, 47, 48 van uw paspoort met nummer (...) en pagina's 6, 7, 24 – 27, 30 – 48 van uw paspoort met nummer (...), een kopie van een waarschuwing van de dorpsraad van Ramoun, een kopie van een flyer van el Aqsa troepen, een kopie van een oproepingsbrief, een kopie van een politieverlag over de beschieting van het huis, een kopie van een verslag van de civiele bescherming over de brand in het huis, een kopie van de verkoopakte, een kopie van de rapporten van uw kinderen, een kopie van uw social security card, een sms van secretary of

state aangaande een rijbewijs, twee kopijen van geboorteaktes, twee kopijen van paspoorten (VS) van uw dochters, een kopie van de asielaanvraag van uw echtgenote, een kopie van het Palestijns reisdocument en visum van uw dochter, een kopie van het rijbewijs van uw echtgenote, printscreens in verband met de studies van uw dochter, een kopie van een diploma van uw dochter, een kopie van het paspoort van uw zoon, een kopie van uw rijbewijs, kopijen van documenten in verband met uw activiteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p.8). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort met een visum naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft verscheurd (CGVS p.4). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over in het licht van uw nood aan bescherming. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Westbank. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Westbank, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in de Westbank problemen zou hebben gehad met de daar aanwezige inwoners, de Al Aqsa brigade en Hamas omdat u ervan beschuldigd werd een huis te hebben verkocht aan kolonisten (CGVS p.12). Bij uw terugkeer naar de Westbank werd u immers ingeschakeld door uw vriend I. el W. (...) om een huis in Jeruzalem te zoeken voor een zekere G. M. (...) (CGVS p.13). U trad op als tussenpersoon voor de verkoper, F. K. (...) genaamd, en uw vriend I. (...) verzorgde de communicatie met G. (...), de koper (CGVS p.14). Alles verliep vlot en de verkoop werd op 9 januari 2018 geofficialiseerd (CGVS p.15). Uit uw verklaringen blijkt dat het pand later, nadat de verkoop gesloten was, doorverkocht werd aan kolonisten. De problemen begonnen twee maanden later, in maart 2018 (CGVS p.15). U kan het CGVS van dit alles evenwel niet overtuigen omwille van volgende redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u er geen enkel idee van heeft of de andere drie personen die eveneens bij de verkoop betrokken waren al dan niet ook problemen gekend hebben (CGVS p.21) en u stelt zelfs dat u niets heeft ondernomen om dit te weten te komen. U verklaarde dat u het telefoonnummer van G. (...) niet had en dat I. (...) zijn telefoon niet meer opnam (CGVS p.21, p.22). U ging verder en stelde dat u bezig was met uw eigen zaken en niet met wat er met de andere mensen gebeurde (CGVS p.21). U voegde er aan toe dat ze misschien gemarteld waren of gedood, u wist het niet (CGVS p.21). Het is opmerkelijk dat u in het geheel niets weet te zeggen over het lot van de andere personen die bij de verkoop betrokken waren en dat u geen moeite gedaan heeft om hier iets over te weten te komen. Deze desinteresse in het lot van de andere betrokkenen en het feit dat u vrijwel geen moeite heeft gedaan om hier iets over te weten te komen, wat nochtans mogelijks informatie zou opleveren voor uw eigen situatie, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De verkoop van de woning vond volgens uw verklaringen plaats in het immobiliënkantoor (...) (CGVS p.14, p.15). Op de dag van de verkoop ging iedereen naar het kantoor en was er tevens een advocaat aanwezig om alles juridisch sluitend te maken (CGVS p.15). Het is toch wel merkwaardig dat het immobiliënkantoor op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gelegen terwijl zowel de koper, de verkoper als de advocaat van Jeruzalem afkomstig zijn en ook het pand zich in Jeruzalem bevond. Los daarvan zou het over een officiële verkoop gaan met een verkoopakte. Het heeft niet veel voeten in de aarde om de identiteit van de betrokkenen en hun aandeel in de verkoop vast te stellen. Dat dan specifiek u er uitgepikt wordt en gevisieerd wordt is dan ook niet geloofwaardig. Er kan bovendien op geen enkele manier een verband tot stand gebracht worden tussen u en de tweede verkoop aan de kolonisten. De positie van I. (...) is in dat opzicht veel deliquer: hij bemiddelde voor de koper en is er dan ook verantwoordelijk voor dat G. (...) een pand in handen kreeg dat hij later op zijn beurt doorverkocht aan kolonisten. Dat niet G. (...) of I. (...) maar u in het vizier zou komen, is dan ook weinig aannemelijk. U haalde aan dat F. (...) en G. (...) van Jeruzalem afkomstig zijn en in die zin onbereikbaar waren. U was klaarblijkelijk de enige die ze konden aanspreken, zo stelt u (CGVS p.21). Niet alleen u, maar ook I. (...) woonde evenwel op de Westelijke Jordaanoever. Het is dan ook merkwaardig dat u gevisieerd werd aangaande de verkoop van de woning aangezien u daar in se niets mee te maken heeft.

U moest nadien naar eigen zeggen bij verschillende instanties verantwoording gaan afleggen. Zo diende u uitleg te geven in het immokantoor waar de verkoop had plaatsgevonden. U ontkende elke betrokkenheid en had er geen idee van hoe het huis in handen van de kolonisten terecht gekomen was (CGVS p.15). Het onderzoek werd gevoerd door een persoon die de verantwoordelijke is van een comité dat zich bezighoudt met de bezittingen van Palestijnen in Jeruzalem (CGVS p.15). Er kan aangenomen worden dat die persoon en zijn dienst over officiële kanalen beschikt om te achterhalen wat er met het huis gebeurd is. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u als de schuldige bestempeld zou worden en de hele situatie zo escaleerde daar uw rol in het hele verhaal bijzonder miniem is en het

in feite G. (...) is die het pand later zou hebben doorverkocht. U stelde desgevraagd dat het een politieke winst is voor een partij om iemand te kunnen aanwijzen als schuldige aangaande de verkoop van vastgoed aan Joden (CGVS p.21). Deze uitleg kan geenszins overtuigen, temeer op basis van de tweede verkoopakte eenvoudigweg de ware schuldige kan aangewezen worden.

Volgens uw verklaringen zou u op 6 april 2018, twee weken nadat u te weten kwam dat het huis werd doorverkocht, beschimpt, bekogeld en beschoten zijn door buurtbewoners (CGVS p.16). U verhuisde hierop naar uw zus in het aangrenzende dorp. Op 3 mei 2018 werd er een molotovcocktail naar het huis gegooid hetgeen resulteerde in brandschade. Naar aanleiding van dit incident ging u klacht indienen bij de politie en werd u eveneens opgeroepen door de mukhabaraat, tot tweemaal toe (CGVS p.18). U ging zich daar melden maar werd niet eens ondervraagd. Ook dit mist elke logica. Men kan er vanuit gaan dat inlichtingendiensten wel iets anders te doen hebben dan oproepingen te versturen zonder er gevolg aan te geven. U voelde zich niet meer veilig in de Westbank en u vluchtte naar uw zus in Jeruzalem (CGVS p.19). U begon uw reis voor te bereiden en vroeg een Frans visum aan hetgeen u op 30 juli 2018 in handen kreeg.

Hoewel uw verblijf in Ramoun u dermate veel problemen had opgeleverd en u er vertrok omdat u vreesde voor uw leven, vond u het toch van belang om nog eens terug te keren naar uw dorp om afscheid te nemen van uw familie (CGVS p.19). U was van plan om in de namiddag tot daar te rijden en 's avonds terug naar Jeruzalem te gaan, zo stelt u (CGVS p.20). De vaststelling dat u zich bewust terug in het hol van de leeuw begeeft enkel en alleen om afscheid te nemen van uw familie, roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen en ondermijnt tevens de ernst van de door u ingeroepen vrees. U besloot tijdens deze terugkeer naar uw stuk land te gaan om tot rust te komen, zo zegt u, en u werd vervolgens ontvoerd (CGVS p.19). Dat u terugkeerde uit Jeruzalem, waar u veilig was, naar de plek waar u uw problemen ondervond en u zich dan bovendien nog eens afzonderde op een verlaten stuk grond, ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw voorgehouden ontvoering, detentie en mishandelingen in de grot kan er het volgende opgemerkt worden. U zou door Hamas ontvoerd en ondervraagd zijn (CGVS p.21). U had dit afgeleid op basis van het dreigement dat men u naar Gaza zou overbrengen en u zou berechten volgens het islamitisch recht (CGVS p.20). Dat dit dreigement op niets slaat, hoeft geen betoog. De doorgang van de Westbank naar Gaza is allerm minst evident en enkel mogelijk via een ingewikkeld systeem van vergunningen (zie infomap). Het kwam echter niet zo ver, en u slaagde er in te ontsnappen. Ook dit is op een veeleer fantastische manier gebeurd. U zou uw bewaker omgekocht hebben en uw broer betaalde hem 6000 dollar. De man in kwestie besloot zijn belofte toch niet na te komen, waarop u hem chanteerde. U, die daar als gevangene in een grot zat, was nochtans allerm minst in de positie om mensen af te dreigen en zo af te dwingen u vrij te laten (CGVS p.20). Ook dit roept verdere vraagtekens op bij uw beweringen.

U kan het CGVS er niet van overtuigen dat u omwille van de (door-)verkoop van het huis daadwerkelijk de problemen die u aanhaalt heeft gekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De brief van het lokaal bestuur van Ramoun is een document waarin uzelf niet vermeld wordt. Er wordt de burgers aangemaand om geen grond te verkopen vooraleer de lokale overheid er haar goedkeuring over gegeven heeft (CGVS p.17). Het document, dat u van de facebookpagina van deze raad heeft gehaald, gaat over dezelfde materie maar heeft geen betrekking op uw concrete probleem, temeer aangezien het huis waaraan u uw problemen linkt niet in Ramoun maar in Jeruzalem gesitueerd was. Het document van de Al Aqsa troepen is een kopie en heeft dan ook weinig bewijswaarde. Het kan met het nodige knip- en plakwerk eenvoudigweg vervalst worden. U stelde dat u met naam genoemd wordt in het document. Merkwaardig genoeg wordt enkel u met de vinger gewezen en niet de drie andere personen die eveneens in de verkoop betrokken waren. U gevraagd of er ook voor die personen dergelijke flyers opgemaakt werden, moest het antwoord schuldig blijven, wat eens te meer de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS p.17). De oproeping van de mukhabaraat is eveneens een kopie die enkel waarde heeft als ze ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Volgens uw verklaringen bent u niet eens ondervraagd door de inlichtingendienst: u bent zich gaan aanmelden, heeft er gewacht en bent opnieuw vertrokken (CGVS p.18). Dit document wijzigt dan ook niets aan de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven. U legde eveneens een politieverslag neer aangaande de beschieting van het huis en de molotovcocktail die ernaar gegooid werd. Ook dit is overigens slechts een kopie. Het verslag opgesteld door de civiele veiligheid is wederom een kopie. Qua vormgeving kan er aangestipt worden dat de hoofdndg en de

voetnoten enorm wazig zijn alsof ze slecht zijn ingescand. Ook dit keer kan er aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde gegeven worden wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de verkoopakte blijkt dat u als bemiddelaar geregistreerd werd tussen koper en verkoper. Dit document kan u echter niet in verband brengen met een verdere verkoop aan kolonisten. Ook dit is een kopie van veeleer lage kwaliteit. Bij uw originele identiteitskaart zit een bijlage waar normaliter de informatie van uw kinderen op staat. Bij u is dit niet volledig. U heeft zes kinderen waarvan er drie in de Westbank geboren zijn en drie in de VS. Op de bijlage staan enkel Y. (...) en R. (...) vermeld. Z. (...), uw oudste dochter die in 2002 het levenslicht zag, is hier niet op geregistreerd. Op DVZ verklaarde u bovendien dat uw vrouw en kinderen in Ramoun waren en dat al uw kinderen daar geboren zijn en allen de Palestijnse nationaliteit hebben hetgeen niet in overeenstemming is met de verklaringen die u aflegde op het CGVS en de documenten die u neerlegde waaruit blijkt dat heel uw gezin in de VS verblijft en drie van uw kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben (DVZ vraag 16, CGVS p.5). Op basis van uw geboorteakte blijkt dat u in Ramoun geboren bent, hetgeen hier niet ter discussie staat. De documenten aangaande uw uitwijzing uit de VS ondersteunen uw verklaringen hierover. Het is echter wel merkwaardig dat u als Israëliisch staatsburger aanzien wordt, terwijl u toch al meer dan 10 jaar in de VS als Palestijn geregistreerd was. Verder legt u kopijen neer van volgende pagina's 3, 8 – 25, 28, 29, 32 – 37, 40, 41, 44, 45, 47, 48 van uw paspoort met nummer (...) en pagina's 6, 7, 24 – 27, 30 – 48 van uw paspoort met nummer (...). Hoewel u gevraagd werd een kopie over te maken van elke pagina van het document heeft u nagelaten dit te doen. De documenten over u en uw kinderen die uitgegeven werden in de VS ondersteunen uw verklaringen dat u daar geruime tijd verbleven hebt. Deze documenten, net als de documenten in verband met uw studies en vrijwilligersactiviteiten, wijzigen niets aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie - Situation sécuritaire, 1 december 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie_-_situation_securitaire_20201201.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliische strijdkrachten.

De aankondiging begin 2020 door de Amerikaanse president Donald Trump van zijn plan voor het Midden-Oosten, dat voorziet in de erkenning van Jeruzalem als de Israëliische hoofdstad en de Israëliische soevereiniteit over de gehele Jordaanvallei en de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, die door de Palestijnse Autoriteit en Hamas werd afgewezen, leidde tot protestdemonstraties op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. In reactie op het voornemen van de nieuwe Israëliische regering om vanaf 1 juli 2020 een deel van de Westelijke Jordaanoever te annexeren, kondigde de Palestijnse president op 19 mei 2020 aan dat de Palestijnse Autoriteit zich vrij achtte van alle overeenkomsten met Israël en de Verenigde Staten, met inbegrip van de afspraken met betrekking tot de coördinatie van de veiligheid. Na de opschorting van het annexatieproject kondigde de Palestijnse Autoriteit, in het kader van de op 15 september 2020 ondertekende overeenkomsten tussen Israël en twee Arabische Golfstaten, op 17 november 2020 de hervatting van de veiligheid en de civiele coördinatie met de Israëliische autoriteiten aan.

In 2020 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëliische veiligheidstroepen,

dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris-generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, *“par. 2 en 3”* van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”*, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening te hebben gehouden *“met de context van de Westelijke Jordaanoever, de plaatselijke mentaliteit, de huidige geografische verdeling van Jerusalem, de uitermate gevoelige problematiek van de Palestijnse bezittingen en van de Israëlsche nederzettingen en hun steeds verder gaande uitbreiding”*. Hij licht dit als volgt toe:

“Dat in dit verband vooreerst de problematiek van de nederzettingen in herinnering dient te worden gebracht om de context begrijpelijk te maken : eens de context begrijpelijk gemaakt, specifiek aan de Westelijke Jordaanoever, is niet alleen de woede van de bevolking en van de Harnas begrijpelijk, maar ook het gedrag van de verzoekende partij

In de Westelijke Jordaanoever staat de gehechtheid aan een stuk grond centraal.

Dat de verklaringen en het gedrag van de verzoekende partij in het daglicht van deze specificiteit binnen de meer algemene problematiek van de Palestijnen te worden onderzocht.

CFR artikel ivm de problematiek van de Israëlsche nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever:

(...)

https://nl.wikipedia.org/wiki/Isra%C3%ABlische_nederzetting

Dat dit artikel genoegzaam bewijst hoe de problematiek van d nederzettingen in de Westbank vooreerst helemaal specifiek is aan de Westbank, maar ook dat elk stuk grond een heel bijzondere waarde inneemt voor de Palestijnen van de Westbank, die klaar en duidelijk bereid zijn te vechten en te sterven om hun gronden te bewaren en de verdere bezettingen proberen te dwarsbomen.

De uitbreiding van de nederzettingen is voor de Palestijnen een constante uitdaging van de Israël, die een antwoord vergt.

Grond heeft in de Westbank een bijzonder en uitzonderlijke symbolische waarde.

Een element waarmee men rekening dient te houden voor het gedrag van de verzoekende partij te begrijpen en te analyseren.

In dit opzicht en rekening houdende met deze waarde aan een stuk grond toegekend is het begrijpelijk dat ondanks de bedreigingen de verzoekende partij voor haar vlucht nog een naar haar grond is gaan kijken, toen zij teruggekeerd is om ook met haar gezin afscheid te nemen.

Haar grond verlaten staat op gelijke voet met de afscheid met haar achtergelaten familie.

Dat in dit verband ook rekening dient te worden gehouden met het feit dat de verzoekende partij reeds gescheiden is geweest van haar echtgenote en van haar kinderen.

Daar waar zij met haar gezin naar de VS vluchtte, werd zij uitgewezen terwijl haar familieleden in de VS konden blijven.

Sedert dat ogenblik groeien haar kinderen zonder vader op en is de verzoekende partij niet te troosten.

Afscheid nemen van haar overblijvende gezinsleden in de Westbank en nogmaals op de vlucht moeten trekken was voor de verzoekende partij uitermate moeilijk en bedroevend.

Het CGVS houdt met het ene en het andere helemaal geen rekening, volledig ten onrechte en in tegenstelling met de algemeen beschikbare informatie en de informatie die de verzoekende partij bijbrengt, waaruit de waarde die aan de grond wordt toegekend, klaar en duidelijk voorkomt.

Dat de beslissing inzake verzoekende geenszins betwist dat de verzoekende partij ontegensprekelijk een man is afkomstig van de Westbank, van Palestijnse origine"

Waar de commissaris-generaal hem verwijt een deel van de waarheid te verbergen door zijn paspoort niet voor te leggen en te hebben verklaard zijn paspoort te hebben vernield, laat verzoeker het volgende gelden:

"De verzoekende partij laat vooreerst bemerken dat zij het merendeel van de bladzijden van haar paspoort heeft voorgelegd op het CGVS;

Dat de verzoekende partij thans de ontbrekende pagina's van haar paspoort voorlegt, dat zij ook in origineel ter zitting zal voorleggen.

Dat deze pagina's haar identiteit en geboorteplaats te Ramoun bevestigen tevens als haar aflevering in Ramallah op 10.01.2018, de toekenning op 30.07.2018 van een Schengen visum door de Franse Ambassade te Jerusalem geldig van 03.09.2018 tot 02.10.2018. (stuk 3)

De verzoekende partij is, voor haar interview op DVZ beïnvloed geweest door andere vluchtelingen, die haar overtuigd hebben haar paspoort te verbergen, daar met een paspoort een uitwijzing sneller en vlotter kon gebeuren.

Tijdens haar interview op het CGVS wist zij niet hoe het toegeven van haar leugen het verdere verloop van het interview zou beïnvloeden en bleef zij zwijgen...uit vrees."

Waar de commissaris-generaal stelt dat de omstandigheden van zijn ontvoering en zijn vlucht volledig ongeloofwaardig zouden zijn, laat verzoeker het volgende gelden:

"Dat het CGVS echter uit het oog verliest dat het merendeel van de bevolking in de Westbank arm is en zelfs zodanig arm is dat omkoperij steeds een mogelijkheid biedt om te proberen "onderhandelen";

Dat een bedrag van 6000 dollars een heel aantrekkelijk bedrag is ten aanzien van de algemene hoge werkeloosheid en de gemiddelde heel lage lonen. CFR SUPRA de armoede is zodanig aanwezig dat kinderarbeid heel veralgemeend is...

Dat Volgend persartikel een idee geeft van de lonen in de Westbank:

(...)

<https://www.joods.nl/2020/02/palestijnse-werknemers-woorden-het-hardst-getroffen-door-unhrc-boycotlijst/>

Dat in casu een bewaker uiteraard geen werknemer is van de Israëmi zodat kan worden aangenomen dat hij weinig verdient.

Dat een bedrag van 6000 dollar minstens een jaar rust waarborgt.

Dat dit artikel door het verschil tussen de werknemers die voor Palestijnen en voor Israëli werken, tevens ook een bijkomende reden geeft voor de woede van Palestijnen die voor joden vermoed worden te werken, voornamelijk nog wanneer het gaat om onroerendgoedtransacties... die uiteraard een van de meest gevoelige wrijvingspunten raakt.

Naast het feit dat de verzoekende partij van verraad beschuldigd wordt; voegt zich de bijkomende omstandigheid dat zij geacht wordt hiermee vier keer meer te verdienen dan een andere die de Palestijnen trouw blijft...

jaloezie en afgunst leiden gemakkelijk tot haat en geweld in de context van de Westbank, met als achtergrond armoede, blokkade en gebrek aan toekomst

Dat in dit kader de exacte rol van de verzoekende partij in de transactie te verwaarlozen is : de bevolking maakt geen verschil tussen wie als eerste of laatste al dan niet is tussengekomen en het geroddel en de rumeur zorgen voor de verdere verspreiding.

Het is trouwens hierom dat de woning van de verzoekende partij in brand gestoken werd en dat zij met stenen bekogeld werd..."

Verzoeker wijst er verder op dat de toestand in de Westbank anno 2021 uitermate "verslecht" is in vergelijking met het jaar 2018, periode in dewelke hij de Westbank verlaten heeft. Verzoeker stelt "de redenering van het CGVS" niet te kunnen volgen en verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de culturele en socio-economisch achtergrond van de Westbank. Alles bewijst volgens verzoeker dat er ernstige aanwijzingen bestaan van het feit dat hij de Westbank heeft moeten verlaten wegens een gegronde vrees en dat hij daarom buiten de invloedssfeer van de UNRWA is komen te staan, en/of dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming laakt verzoeker dat de commissaris-generaal deze enkel in het kader van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet behandelt en niet in het kader van artikel 48/4,

§ 2, b), van deze wet, zonder enige reden aan te geven waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b), niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de informatie van Cedoca.

Verzoeker stelt voorts vast dat de door het CGVS voorgelegde informatie "*niet voldoende actueel is ten aanzien van de heel labiele en snel evoluerende situatie in de Westelijke Jordaanoever*", die ook te beoordelen is ten opzichte van de algemene situatie in de door Israël bezette grondgebieden. Verzoeker voert voorts aan dat de situatie thans "*verslechtert*" is en dat de invloed van de Presidentswisseling in de Verenigde Staten op de Israëlische politiek van uitbreiding van de nederzettingen in de Westbank niet te voorzien zijn, ondanks het feit dat vermoed wordt dat de huidige President Biden waarschijnlijk niet helemaal het standpunt van voormalige President Trump gaat innemen. Geweld en onzekerheid escaleren volgens verzoeker, die ter staving van zijn standpunt citeert uit diverse internationale persartikels en reisadviezen, waaruit ook zou blijken dat de uitbreiding van de nederzettingen in de Westbank steeds heel gevoelig en actueel blijft, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert.

Verzoeker voegt hier ten slotte nog het volgende aan toe:

"Dat de UNRWA CRISIS sowieso invloed heeft op alle inwoners van Gaza in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van de UNRWA beroofd wordt, dit uiteraard ook de volledige economie van Gaza negatief beïnvloedt.

Dat het CGVS echter geen rekening houdt met nieuwe gegevens die het dagelijkse leven in Gaza en grondgebieden onder UNRWA mandaat, waaronder de Westelijke Jordaanoever, grondig wijzigen en nog verslechteren.

Dat ook andersluidende informaties beschikbaar zijn die de gezegde bijstand van de UNRWA grondig bekritisieren;

Dat het CGVS geen melding maakt van deze kritiek en deze ook niet weerlegt;

Dat indien het navolgende artikel meer specifiek betrekking heeft tot kritiek uitgaande van Libanon, de kritiek niettemin alle deelgebieden waar de UNRWA zijn mandaat uitoefent betreft. Het is de UNRWA op zich die bekritiseert wordt.

Dat al deze nieuwe elementen tevens dienen te worden aangekaart in een context waarbij de tussenkomsten van de UNRWA betwist blijven, zodat een verdere alimentatie van de Unrwa nog meer in het gedrang wordt gebracht.

Dat de directeur van de UNRWA nogmaals de noden, ongedekte noden van de UNRWA heeft aangeklaagd op 20.11.2020:

(...)

<https://www.swissinfo.ch/eng/palestinian-refugee-agency-boss-says-swiss-talks-went-well-/46174720>

Dat de situatie in december 2020 geenszins verbeterd is, wel integendeel zoals aangetoond wordt door de volgende persartikels die duidelijk stellen dat de tekorten van de UNRWA THANS MEER DE 70 MILJOENEN DOLLARS BEDRAAGEN maar ook dat slechts 50 % van de 'EMERGENCY BUDGET' en 40 % van de COVID BUDGET in Gaza konden worden betaald.

(...)

<https://www.middleeastmonitor.com/20201215-funding-cuts-leave-unrwa-unable-to-pay-staff-salaries/> "

Kan redelijk nog worden gesteld en

- dat de UNRWA nog aan de opdracht van zijn mandaat voldoet, wanneer slechts 50 of 40 % van de opdracht sowieso nog vervuld wordt....

- EN

- Dat het feit dat de helft van de bevolking van Gaza maar ook de andere grondgebieden onder UNRWA mandaat? beroofd wordt van de bijstand van de UNRWA geen impact heeft op het ander deel van de bevolking dat geen bijstand van de UNRWA krijgt...HET IS DE GANSE ECONOMIE VAN Gaza die er onder lijdt....

Deze artikels wijzen ook naar een cumulatieve impact van de politieke evolutie, van de sanitaire crisis en de UNRWA tekorten op de algemene situatie van de hele bevolking van Gaza en grondgebieden die onder mandaat van de Unrwa staan, , ongeacht de afhankelijkheid tot de UNRWA;

(...)

<https://www.un.org/unispal/document/unrwa-calls-on-states-to-act-on-their-commitment-to-the-universal-declaration-to-human-rights-press-release/>

EN

(...)

<https://www.swissinfo.ch/fre/menac%C3%A9-de-faillite--l-unrwa-retrouve-la-confiance-de-berne/46173820>

Dat de Raad derhalve niet over alle nodige inlichtingen beschikt."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris de ontbrekende pagina's van het reeds op het CGVS voorgelegde paspoort als nieuwe stavingstukken gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 29 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Cisjordanie – Situation sécuritaire*" van 7 oktober 2021.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een "*bijkomende nota*" neer waarin hij verwijst naar de recente oorlog van mei 2021 en de blijvende onveiligheid, en de aandacht wenst te vestigen op de mogelijke gevolgen van de "*Covid 19 crisis*" in de Westbank.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Verzoeker kan de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Voor zover verzoeker hiermee doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zal het middel in het licht daarvan worden onderzocht.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen en uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA zodat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (B) hij het CGVS er niet van kan overtuigen dat hij omwille van de (door-)verkoop van het huis daadwerkelijk de problemen die hij aanhaalt heeft gekend, nu (i) hij zijn paspoort kort na zijn aankomst in België heeft verscheurd, (ii) hij er geen enkel idee van heeft of de andere drie personen die eveneens bij de verkoop betrokken waren al dan niet ook problemen gekend hebben en niets heeft ondernomen om dit te weten te komen, (iii) het merkwaardig is dat het immobiliënkantoor op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gelegen terwijl zowel de koper, de verkoper als de advocaat van Jeruzalem afkomstig zijn en ook het pand zich in Jeruzalem bevond, (iv) er geen verband is tussen hem en de tweede verkoop aan de kolonisten, (v) het weinig aannemelijk is dat hij als de schuldige bestempeld zou worden en de hele situatie zo escaleerde daar zijn rol in het hele verhaal bijzonder miniem is en het in feite G. is die het pand later zou hebben doorverkocht, (vi) men ervan kan uitgaan dat inlichtingendiensten wel iets anders te doen hebben dan oproepingen te versturen zonder er gevolg aan te geven, (vii) hij het toch van belang vond om nog eens terug te keren naar zijn dorp om afscheid te nemen van zijn familie, (viii) het op niets slaat dat hij door Hamas ontvoerd en ondervraagd zou zijn en dat men hem naar Gaza zou overbrengen en volgens het islamitisch recht zou berechten en (ix) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, omdat (C) hem, gelet op het gegeven dat hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn asielrelaas, gezien het ongeloofwaardig/ongegronnd karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen niet kan worden toegekend en omdat (D) er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidsstroepen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan

worden toegekend, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Westelijke Jordaanoever, waar hij zich na een lang verblijf in en een gedwongen uitwijzing uit de Verenigde Staten terug vestigde, verlaten te hebben omdat hij ervan beschuldigd werd een huis te hebben verkocht aan kolonisten. Hij zou op een gegeven moment gecontacteerd zijn door F. K. met de mededeling dat hij een huis voor hem had dat hij aan G., een kennis van zijn vriend I. die op zoek was naar twee huizen, kon verkopen. De verkoop zou op 9 januari 2018 gefinaliseerd zijn. Op 26 maart 2018 zou F. K. verzoeker woest hebben opgebeld omdat er ondertussen kolonisten in het huis ingetrokken waren. Verzoeker zou daarop naar zijn vriend I. getelefoneerd hebben, doch deze zou beweerd hebben van niets te weten. Even later zou verzoeker op verzoek naar het immobiliënkantoor zijn gegaan, waar hij van iemand van een comité dat zich bezig hield met de bezittingen van Palestijnen in Jeruzalem de vraag kreeg hoe joden die woning in hun bezit hadden kunnen krijgen. Verzoeker zou gesteld hebben dat hij met de tweede verkoop niets te maken had en bij het buitengaan zijn uitgescholden, wat hij in het politiekantoor zou zijn gaan melden. Op 6 april 2018 zou verzoeker, toen hij van Ramallah terugkeerde naar zijn dorp Ramoun, schoten hebben gehoord. Hij zou zijn huis zijn binnengegaan en ook dat zou beschoten en met een molotovcocktail bestookt zijn. Verzoeker zou zijn opgeroepen door de mukhabaraat, maar uiteindelijk niet ondervraagd zijn. Vervolgens zou verzoeker naar het huis van zijn zus in het naastliggende dorp verhuisd zijn. Op 3 mei 2018 zou zijn huis in brand gestoken zijn, waarop hij besloot naar zijn zus in Jeruzalem te gaan, waar zijn schoonbroer hem naartoe smokkelde. Om afscheid te nemen van zijn familie in Ramoun zou verzoeker nog zijn teruggegaan naar zijn dorp. Daar zou hij ontvoerd zijn door gewapende mannen die hem boeiden, blinddoekten en naar een grot brachten, waar ze hem ondervroegen en martelden. Verzoeker verklaart dat deze mannen wilden weten wat er met dat huis gebeurd was en ermee dreigden hem naar Gaza te brengen om hem daar volgens de islamitische wetten te berechten of nog harder te folteren. Verzoeker zou erin geslaagd zijn om vrij te komen door zijn bewaker om te kopen. Op 13 augustus 2018 zouden er flyers op straat verspreid zijn waarop stond dat verzoeker een verrader was die huizen aan de kolonisten doorverkoopte. Hierop zou verzoeker zijn land van gewoonlijk verblijf ontvlucht zijn naar België.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij omwille van de (door-)verkoop van een huis daadwerkelijk de problemen die hij aanhaalt heeft gekend.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeker de instanties bevoegd voor het beoordelen van zijn nood aan internationale bescherming trachtte te misleiden door zijn paspoort te verscheuren. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst moet er op gewezen worden dat u verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort met een visum naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft verscheurd (CGVS p.4). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over in het licht van uw nood aan bescherming. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Westbank. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Westbank, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.”

Door in zijn verzoekschrift op te merken dat hij “het merendeel van de bladzijden” van zijn paspoort op het CGVS heeft voorgelegd, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande motieven, waaruit blijkt dat hij zijn paspoort heeft verscheurd en hiermee het vermoeden doet ontstaan dat de in zijn paspoort vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt op dat verzoeker op het CGVS van twee verschillende paspoorten bepaalde bladzijden heeft neergelegd en andere bladzijden heeft achtergehouden en dat hij met betrekking tot het paspoort waarmee hij naar België gereisd is tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard heeft dat hij dit na zijn aankomst in België verscheurd heeft en zijn originele paspoort niet meer heeft, noch een kopie ervan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij thans de ontbrekende pagina’s van zijn paspoort voorlegt, doch de Raad stelt vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde exemplaren (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) niet de ontbrekende pagina’s betreffen van de paspoorten waarvan hij reeds fotokopieën had neergelegd, doch wel bladzijden van een paspoort met een ander nummer. Zo dit het paspoort betreft waarvan verzoeker verklaarde dat hij dit had verscheurd en dat hij dit niet meer had en er evenmin nog een kopie van had, wijst dit er eens te meer op dat verzoeker op het CGVS bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Ook van dit paspoort worden overigens niet alle bladzijden gevoegd. Hiermee toont verzoeker dan ook allerminst aan dat hij niet getracht zou hebben voor de Belgische asielinstanties bepaalde informatie te verhullen en dat hij voldaan zou hebben aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Dat op deze pagina’s bepaalde informatie wel kan worden teruggevonden, doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken beïnvloed werd door andere vluchtelingen, die hem ervan overtuigden zijn paspoort te verbergen daar met een paspoort een uitwijzing sneller en vlotter kon gebeuren, en dat hij tijdens zijn interview op het CGVS bleef zwijgen omdat hij niet wist hoe het toegeven van zijn leugen het verdere verloop van het interview zou beïnvloeden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien zijn gedrag allerminst kan vergoelijken. Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht benadrukt, mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt. Door dit niet te doen schendt verzoeker *in casu* op flagrante wijze de op hem rustende medewerkingsplicht, wat zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ernstig ondermijnt.

Daarbij komt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert:

“Vooreerst is het opmerkelijk dat u er geen enkel idee van heeft of de andere drie personen die eveneens bij de verkoop betrokken waren al dan niet ook problemen gekend hebben (CGVS p.21) en u

stelt zelfs dat u niets heeft ondernomen om dit te weten te komen. U verklaarde dat u het telefoonnummer van G. (...) niet had en dat I. (...) zijn telefoon niet meer opnam (CGVS p.21, p.22). U ging verder en stelde dat u bezig was met uw eigen zaken en niet met wat er met de andere mensen gebeurde (CGVS p.21). U voegde er aan toe dat ze misschien gemarteld waren of gedood, u wist het niet (CGVS p.21). Het is opmerkelijk dat u in het geheel niets weet te zeggen over het lot van de andere personen die bij de verkoop betrokken waren en dat u geen moeite gedaan heeft om hier iets over te weten te komen. Deze desinteresse in het lot van de andere betrokkenen en het feit dat u vrijwel geen moeite heeft gedaan om hier iets over te weten te komen, wat nochtans mogelijks informatie zou opleveren voor uw eigen situatie, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker in het enig middel van zijn verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker, voor zover hij in zijn feitenrelaas – in het Engels – opmerkt dat hij niet gezegd heeft dat hij het telefoonnummer van G. niet had, zich beperkt tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat I. weigerde hem de gsm van G. te geven omdat I. niet wou dat verzoeker achter zijn rug zaken deed met G. en dat I. belde naar G. om zijn prijs op te trekken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Voor zover hij in zijn feitenrelaas – in het Engels – opmerkt dat hij geen kopie van deze notities heeft ontvangen en dat hij deze notities niet ondertekend heeft, wijst de Raad er in navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat de verzoeker of zijn advocaat overeenkomstig artikel 57/5quater, § 2, van de Vreemdelingenwet schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud dient aan te vragen en dat nergens uit het administratief dossier, noch uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker schriftelijk een fotokopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud heeft aangevraagd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste gegevens. Dat hij de notities van zijn persoonlijk onderhoud niet ondertekend heeft, doet hieraan geen afbreuk. Er is de Raad immers geen enkele rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel bekend dat het CGVS zou verplichten de verzoeker om internationale bescherming de notities van diens persoonlijk onderhoud te ondertekenen. Wel kan deze verzoeker schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen en vervolgens binnen een bepaalde termijn zijn bemerkingen daarbij formuleren, wat verzoeker *in casu* niet heeft gedaan. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in de hypothese dat verzoeker wel het telefoonnummer van G. zou hebben gehad, dit geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij er geen enkel idee van heeft of de andere drie personen die eveneens bij de verkoop betrokken waren al dan niet ook problemen gekend hebben en niets ondernomen heeft om dit te weten te komen, wat des te kwalijker is en eens te meer van een gebrek aan interesse zou getuigen zo hij toch het telefoonnummer van G. zou hebben gehad. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt: *"De verkoop van de woning vond volgens uw verklaringen plaats in het immobiliënkantoor (...) (CGVS p.14, p.15). Op de dag van de verkoop ging iedereen naar het kantoor en was er tevens een advocaat aanwezig om alles juridisch sluitend te maken (CGVS p.15). Het is toch wel merkwaardig dat het immobiliënkantoor op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gelegen terwijl zowel de koper, de verkoper als de advocaat van Jeruzalem afkomstig zijn en ook het pand zich in Jeruzalem bevond. Los daarvan zou het over een officiële verkoop gaan met een verkoopakte. Het heeft niet veel voeten in de aarde om de identiteit van de betrokkenen en hun aandeel in de verkoop vast te stellen. Dat dan specifiek u er uitgepikt wordt en geïnterviewd wordt is dan ook niet geloofwaardig. Er kan bovendien op geen enkele manier een verband tot stand gebracht worden tussen u en de tweede verkoop aan de kolonisten. De positie van I. (...) is in dat opzicht veel deliquer: hij bemiddelde voor de koper en is er dan ook verantwoordelijk voor dat G. (...) een pand in handen kreeg dat hij later op zijn beurt doorverkoocht aan kolonisten. Dat niet G. (...) of I. (...) maar u in het vizier zou komen, is dan ook weinig aannemelijk. U haalde aan dat F. (...) en G. (...) van Jeruzalem afkomstig zijn en in die zin onbereikbaar waren. U was klaarblijkelijk de enige die ze konden aanspreken, zo stelt u (CGVS p.21). Niet alleen u, maar ook I. (...) woonde evenwel op de Westelijke Jordaanoever. Het is dan ook merkwaardig dat u geïnterviewd werd aangaande de verkoop van de woning aangezien u daar in se niets mee te maken heeft. U moest nadien naar eigen zeggen bij verschillende instanties verantwoording gaan afleggen. Zo diende u uitleg te geven in het immokantoor waar de verkoop had plaatsgevonden. U ontkende elke betrokkenheid en had er geen idee van hoe het huis in handen van de kolonisten terecht gekomen was (CGVS p.15). Het onderzoek werd gevoerd door een persoon die de verantwoordelijke is van een*

comité dat zich bezighoudt met de bezittingen van Palestijnen in Jeruzalem (CGVS p.15). Er kan aangenomen worden dat die persoon en zijn dienst over officiële kanalen beschikt om te achterhalen wat er met het huis gebeurd is. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u als de schuldige bestempeld zou worden en de hele situatie zo escaleerde daar uw rol in het hele verhaal bijzonder miniem is en het in feite G. (...) is die het pand later zou hebben doorverkocht. U stelde desgevraagd dat het een politieke winst is voor een partij om iemand te kunnen aanwijzen als schuldige aangaande de verkoop van vastgoed aan Joden (CGVS p.21). Deze uitleg kan geenszins overtuigen, temeer op basis van de tweede verkoopakte eenvoudigweg de ware schuldige kan aangewezen worden."

Verzoeker verwijst naar een internetartikel waaruit zou blijken dat Palestijnse werknemers die voor Israël werken het hardst getroffen worden nu deze geacht worden vier keer meer te verdienen dan wie de Palestijnen trouw blijft en dat in de context van de Westbank jaloezie en afgunst gemakkelijk leiden tot haat en geweld. In het kader hiervan acht verzoeker zijn exacte rol in de transactie te verwaarlozen. Met deze summier verklaring (*post factum*) verklaart verzoeker evenwel niet waarom specifiek hij en niet zijn vriend I., die ook op de Westelijke Jordaanoever woonde en die een veel delicatesere rol had bij het tot stand brengen van de vastgoedtransactie, gevisieerd werd. Verzoeker spreekt zichzelf overigens tegen waar hij in zijn enig middel aanvoert dat het hierdoor is dat hij met stenen bekogeld werd, daar waar hij in zijn feitenrelaas – in het Engels – opmerkt dat hij niet verklaard heeft dat hij door de lokale bevolking met stenen bekogeld werd. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele verklaring aanreikt voor het merkwaardige gegeven dat de verkoop plaatsvond in een immobiënkantoor op de Westelijke Jordaanoever, terwijl het pand in Jeruzalem gelegen was en zowel de koper, de verkoper als de advocaat die hen bijstond van Jeruzalem afkomstig waren. Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij omwille van de (door-)verkoop van een huis daadwerkelijk de problemen die hij aanhaalt heeft gekend. Zo stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing nog de volgende motieven bevat die door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten:

"Volgens uw verklaringen zou u op 6 april 2018, twee weken nadat u te weten kwam dat het huis werd doorverkocht, beschimpt, bekogeld en beschoten zijn door buurtbewoners (CGVS p.16). U verhuisde hierop naar uw zus in het aangrenzende dorp. Op 3 mei 2018 werd er een molotovcocktail naar het huis gegooid hetgeen resulteerde in brandschade. Naar aanleiding van dit incident ging u klacht indienen bij de politie en werd u eveneens opgeroepen door de mukhabaraat, tot tweemaal toe (CGVS p.18). U ging zich daar melden maar werd niet eens ondervraagd. Ook dit mist elke logica. Men kan er vanuit gaan dat inlichtingendiensten wel iets anders te doen hebben dan oproepingen te versturen zonder er gevolg aan te geven."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de omstandigheid dat verzoeker uit Jeruzalem, waar hij veilig was, terugkeerde naar de plek waar hij zijn problemen had gekend en dat hij zich dan bovendien nog eens afzonderde op een verlaten stuk grond, de ernst van de door hem ingeroepen vrees en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Hij licht dit als volgt toe:

"Hoewel uw verblijf in Ramoun u dermate veel problemen had opgeleverd en u er vertrok omdat u vreesde voor uw leven, vond u het toch van belang om nog eens terug te keren naar uw dorp om afscheid te nemen van uw familie (CGVS p.19). U was van plan om in de namiddag tot daar te rijden en 's avonds terug naar Jeruzalem te gaan, zo stelt u (CGVS p.20). De vaststelling dat u zich bewust terug in het hol van de leeuw begeeft enkel en alleen om afscheid te nemen van uw familie, roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen en ondermijnt tevens de ernst van de door u ingeroepen vrees. U besloot tijdens deze terugkeer naar uw stuk land te gaan om tot rust te komen, zo zegt u, en u werd vervolgens ontvoerd (CGVS p.19)."

Door in het enig middel van zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar de algemene context van de Westelijke Jordaanoever, waar de gehechtheid aan een stuk grond, gezien de problematiek van de nederzettingen die voor de Palestijnen een constante uitdaging vormt, centraal staat, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente overwegingen. Zelfs in een dergelijke context als deze van de Westelijke Jordaanoever kan van iemand die op een bepaalde plaats vreest voor zijn leven, maar die zich veilig op een andere plaats bevindt, worden verwacht dat hij niet terugkeert naar de plaats waar zijn leven in gevaar is. Overigens betreft deze verklaring voor zijn terugkeer een loutere bewering (*post factum*). Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog dat hij even naar zijn grond wou

gaan en er even wilde blijven omdat hij daar “tot rust” komt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), wat bevreemdend is in het licht van de thans in het enig middel geschetste context en in het licht van de door hem verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoeker beperkt zich voorts tot een herhaling van zijn eigen standpunt, namelijk dat hij teruggekeerd is om ook met zijn gezin afscheid te nemen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn vluchtrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk. Dat verzoeker reeds gescheiden is geweest van zijn echtgenote en van zijn kinderen en hierdoor ontroostbaar zou zijn geweest doet hieraan geen afbreuk. De Raad ziet immers niet in waarom verzoeker niet op een andere, voor hem minder gevaarlijke plaats van zijn familie afscheid had kunnen nemen.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden ontvoering, detentie en mishandelingen, wordt in de bestreden beslissing ten slotte nog als volgt gemotiveerd:

“U zou door Hamas ontvoerd en ondervraagd zijn (CGVS p.21). U had dit afgeleid op basis van het dreigement dat men u naar Gaza zou overbrengen en u zou berechten volgens het islamitisch recht (CGVS p.20). Dat dit dreigement op niets slaat, hoeft geen betoog. De doorgang van de Westbank naar Gaza is allerminst evident en enkel mogelijk via een ingewikkeld systeem van vergunningen (zie infomap). Het kwam echter niet zo ver, en u slaagde er in te ontsnappen. Ook dit is op een veeleer fantastische manier gebeurd. U zou uw bewaker omgekocht hebben en uw broer betaalde hem 6000 dollar. De man in kwestie besloot zijn belofte toch niet na te komen, waarop u hem chanteerde. U, die daar als gevangene in een grot zat, was nochtans allerminst in de positie om mensen af te dreigen en zo af te dwingen u vrij te laten (CGVS p.20). Ook dit roept verdere vraagtekens op bij uw beweringen.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal uit het oog te verliezen dat “het merendeel van de bevolking in de Westbank arm is en zelfs zodanig arm is dat omkoperij steeds een mogelijkheid biedt om te proberen “onderhandelen”” en wijst erop dat “een bedrag van 6000 dollars een heel aantrekkelijk bedrag is ten aanzien van de algemene hoge werkeloosheid en de gemiddelde heel lage lonen”, wat hij tracht te staven door te citeren uit een persartikel. Dat de aangehaalde som voor een bewaker een groot bedrag is, wordt *in casu* niet betwist. Dat deze bewaker zich door verzoeker zou laten chanteren is in de context van de ontvoering van verzoeker dan weer allerminst aannemelijk. Verzoeker beschikte immers niet over het minste bewijs dat hij de bewaker had omgekocht en door verzoeker te laten ontsnappen zou de bewaker zich met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid evenzeer in de problemen brengen bij zijn oversten. Verzoeker legt dan ook geen aannemelijke verklaringen af over zijn ontsnapping uit de grot. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn enig middel niet betwist dat het dreigement dat men hem naar Gaza zou overbrengen en hem zou berechten volgens het islamitisch recht op niets slaat. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker, voor zover hij in zijn feitenrelaas – in het Engels – opmerkt dat een transport naar Gaza in het geval van een kidnapping door een bende geen speciale en complexe vergunningen vereist, zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van de (door-)verkoop van een huis daadwerkelijk de problemen die hij aanhaalt heeft gekend. De loutere omstandigheid dat de toestand in de Westelijke Jordaanoever anno 2021 uitermate “verslecht” zou zijn in vergelijking met het jaar 2018, toen hij de Westbank verliet, doet hieraan geen afbreuk.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De brief van het lokaal bestuur van Ramoun is een document waarin uzelf niet vermeld wordt. Er wordt de burgers aangemaand om geen grond te verkopen vooraleer de lokale overheid er haar goedkeuring over gegeven heeft (CGVS p.17). Het document, dat u van de facebookpagina van deze raad heeft gehaald, gaat over dezelfde materie maar heeft geen betrekking op uw concrete probleem, temeer aangezien het huis waaraan u uw problemen linkt niet in Ramoun maar in Jeruzalem gesitueerd was. Het document van de Al Aqsa troepen is een kopie en heeft dan ook weinig bewijswaarde. Het kan met het nodige knip- en plakwerk eenvoudigweg vervalst worden. U stelde dat u met naam genoemd wordt

in het document. Merkwaardig genoeg wordt enkel u met de vinger gewezen en niet de drie andere personen die eveneens in de verkoop betrokken waren. U gevraagd of er ook voor die personen dergelijke flyers opgemaakt werden, moest het antwoord schuldig blijven, wat eens te meer de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS p.17). De oproeping van de mukhabaraat is eveneens een kopie die enkel waarde heeft als ze ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Volgens uw verklaringen bent u niet eens ondervraagd door de inlichtingendienst: u bent zich gaan aanmelden, heeft er gewacht en bent opnieuw vertrokken (CGVS p.18). Dit document wijzigt dan ook niets aan de appreciatie van de door u aangehaalde asielmotieven. U legde eveneens een politieverlag neer aangaande de beschieting van het huis en de molotovcocktail die ernaar gegooid werd. Ook dit is overigens slechts een kopie. Het verslag opgesteld door de civiele veiligheid is wederom een kopie. Qua vormgeving kan er aangestipt worden dat de hoofdndng en de voetnoten enorm wazig zijn alsof ze slecht zijn ingescand. Ook dit keer kan er aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde gegeven worden wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de verkoopakte blijkt dat u als bemiddelaar geregistreerd werd tussen koper en verkoper. Dit document kan u echter niet in verband brengen met een verdere verkoop aan kolonisten. Ook dit is een kopie van veeleer lage kwaliteit. Bij uw originele identiteitskaart zit een bijlage waar normaliter de informatie van uw kinderen op staat. Bij u is dit niet volledig. U heeft zes kinderen waarvan er drie in de Westbank geboren zijn en drie in de VS. Op de bijlage staan enkel Y. (...) en R. (...) vermeld. Z. (...), uw oudste dochter die in 2002 het levenslicht zag, is hier niet op geregistreerd. Op DVZ verklaarde u bovendien dat uw vrouw en kinderen in Ramoun waren en dat al uw kinderen daar geboren zijn en allen de Palestijnse nationaliteit hebben hetgeen niet in overeenstemming is met de verklaringen die u aflegde op het CGVS en de documenten die u neerlegde waaruit blijkt dat heel uw gezin in de VS verblijft en drie van uw kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben (DVZ vraag 16, CGVS p.5). Op basis van uw geboorteakte blijkt dat u in Ramoun geboren bent, hetgeen hier niet ter discussie staat. De documenten aangaande uw uitwijzing uit de VS ondersteunen uw verklaringen hierover. Het is echter wel merkwaardig dat u als Israëliisch staatsburger aanzien wordt, terwijl u toch al meer dan 10 jaar in de VS als Palestijn geregistreerd was. Verder legt u kopijen neer van volgende pagina's 3, 8 – 25, 28, 29, 32 – 37, 40, 41, 44, 45, 47, 48 van uw paspoort met nummer (...) en pagina's 6, 7, 24 – 27, 30 – 48 van uw paspoort met nummer (...). Hoewel u gevraagd werd een kopie over te maken van elke pagina van het document heeft u nagelaten dit te doen. De documenten over u en uw kinderen die uitgegeven werden in de VS ondersteunen uw verklaringen dat u daar geruime tijd verbleven hebt. Deze documenten, net als de documenten in verband met uw studies en vrijwilligersactiviteiten, wijzigen niets aan de door u aangehaalde asielmotieven."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn problemen omwille van de (door-)verkoop van een huis niet aannemelijk maakt.

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA niet betwist. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is van de Westelijke Jordaanoever, zodat verzoekers betoog *in casu* niet dienstig is. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij door de financiële

crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota laat gelden dat hij thans werkloos is, in de problemen is geraakt met Hamas en geen werk meer gaat vinden, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien staat verzoeker op geen enkele wijze dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden, zoals hij beweert.

Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de COI Focus *"Cisjordanie – Situation sécuritaire"* van 7 oktober 2021 het volgende uiteengezet:

"Uit een grondige analyse van deze actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëlischers en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Harnas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet- gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris- generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De informatie waaruit verzoeker zowel in zijn verzoekschrift als in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota citeert, wijst er niet op dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of correct is. Een groot deel van deze informatie heeft overigens betrekking op de situatie in Gaza en is hoe dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt niet betwist dat er zich in de Westelijke Jordaanoever naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakeringen van het geweld kunnen voordoen en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan evenwel niet blijken dat er sprake zou zijn van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke incidenten te betreuren valt of dat het thans niet langer opgaat te stellen dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliische strijdkrachten. Wat betreft het reisadvies waaruit verzoeker citeert, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Nederlanders en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Westelijke Jordaanoever, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN